

[Arbejdsministeren]

hvad jeg mente med, at denne ordning kunne virke mod hensigten.

Når man vil beskytte de gravide kvinder mod en urimelig afskedigelse, er det jo for at skabe ligestilling, og hvis man nu laver det på en måde, der betyder, at man flytter den eventuelle diskrimination fra en afskedigelse til en ansættelsessituation, hvor det er meget vanskeligere at kontrollere, så modvirker man ligestilling. Det er ikke bare noget, jeg siger. Det er faktisk også noget, Ligestillingsrådet siger i den henvendelse, jeg har fået i forbindelse med forslaget. Det er den ganske klare begrundelse for, at Ligestillingsrådet tager afstand fra et forbud, så det håber jeg nu står klart.

For så vidt angår min henvisning til LO og DA og deres afvisning af forslagene skyldes den også breve, som jeg har fået inden for de sidste dage i forbindelse med forberedelsen af behandlingen af dette forslag. Som hr. Carsten Andersen ved, interesserer vi os i Arbejdsministeriet meget for, hvad arbejdsmarkedets parter mener, og når der kommer et forslag som dette her, har vi bedt både Ligestillingsrådet, LO og DA om en kommentar. Det har vi fået, og derfor er det de kommentarer, jeg henholder mig til, og ikke hvad en medarbejder har sagt i måske en anden sammenhæng i et af bladene for et stykke tid siden.

Så spurgte hr. Carsten Andersen, hvilken viden vi egentlig har om, hvor mange der er blevet afskediget med den skjulte begrundelse, at det var på grund af graviditet eller på grund af barselorlov. Det ved vi jo ikke, men det er klart, at der er et antal sager. Det kan vi se i forbindelse med de retssager, der er, det kan vi se af oplysningerne fra Ligestillingsrådet, og det er derfor, vi tager problemet som sådan alvorligt. Det er derfor, vi mener, at vi skal gøre, hvad vi kan for ikke bare i ord, men også i handling at være på de gravide kvinders og på børnefamiliernes side.

Men vi har ikke nogen egentlig dokumentation af, hvor mange sager der måtte være, som ikke ender i en retssag. Det tror jeg i øvrigt også er umuligt at få. Hvordan skulle man skaffe sig de oplysninger? Et spørgeskema til arbejdsgiverne om, om de har brudt loven? Det lyder ikke særlig sandsynligt, at det skulle give et resultat, der kunne anvendes til noget særligt.

Den bemærkning gælder også for så vidt angår de offentlige arbejdsgivere. Det ville være meget interessant, hvis den statslige myndighed sendte et brev til kommuner og amter og spurgte: holder I loven, eller gør I det ikke? Har I en barskere praksis end private arbejdsgivere, eller har I det ikke? Jeg tror ikke på, at man kan lave den slags undersøgelser. Jeg tror på, vi må handle med udgangspunkt i, at vi ved, at der er nogle sager, og så vores egen sunde dømmekraft med hensyn til, hvordan man håndterer denne type problemer.

Hr. Carsten Andersen henviste til situationen i Norge og Frankrig. Det gør Ligestillingsrådet faktisk også i henvendelsen til mig, og efter at have henvist til situationen i Norge og i Frankrig tager de afstand fra et forbud. Så det er tilsyneladende deres læsning af erfaringerne i Norge og Frankrig.

Fru Dagmar Mørk Jensen stillede mig et spørgsmål vedrørende fondsdannelser, og jeg forstod det som gående på fondsdannelser i stedet for den forsikringsordning, der er på tale i det socialdemokratiske forslag. Fru Dagmar Mørk Jensen sagde selv, at hermed var vi måske betænkeligt nær på overenskomststof. Fru Dagmar Mørk Jensen og Det Radikale Venstre kender min holdning til at blande sig i de overenskomster, som er indgået frivilligt på arbejdsmarkedet; det er noget, der ligger mig fjernt. Jeg vil derfor ikke på forhånd erklære mig meget positiv, men jeg vil da meget gerne se nøjere på muligheden, uden altså på nogen måde at have lovet, at det er en mulighed, som jeg vil kunne forfølge.

Så vil jeg gerne vende mig til fru Helle Degn. I den situation og på det tidspunkt, hvor Socialdemokratiet fremkom med sit forslag, virkede det i udpræget grad som udslag af popularitetsjagende oppositionspolitik. Sådan som det blev fremsat, virkede det faktisk på den måde, og derfor er jeg glad for den, synes jeg, mere nøgterne tone, der er i debatten i dag, hvor jeg egentlig oplever, at fru Helle Degn er klar over, at det med forbudet går ikke, men at man måske i stedet for skulle koncentrere sig om en saglig og stille og konstruktiv drøftelse med henblik på ikke at lave overbudspolitik i Folketinget, således at vi efter et sagligt udvalgsarbejde måske kan finde nogle hjørner hist og her,